

DÁDIDÁ

„Amit dadának nevezünk, az bohóctréfa abból a semmiből, amely minden fontos kérdést körülvesz...” (Hugo Ball)

Dádidá – mondja Woody Allen Annie Halljában Annie, a zavarodottságát kifejezendő. Hogy ennek van-e a dadához bármi köze, nem tudni. De a dadát ma már nem kell bemutatni: amióta képeslapok és pólók közkedvelt témája lett Marcel Duchamp bajuszos Mona Lisája, azóta mindenki tudja, hogy az úgynevezett rém fontos dolgokból bohóctréfát is lehet csinálni. Duchamp ezt tette. Természetesen nem a louvre-beli eredeti festményel, hanem annak egyik reprodukciójával, és a kipingált reprodukció ma vagyonokat érő eredeti műalkotás, noha bármely másik reprodukció filléres bővli, ahogyan a Duchamp-féle bajuszos reprodukció reprodukciója is az. Ez a dada egyik leglényegesebb tartalma: a műalkotás fogalmának soha nem látott kitágítása. Dietmar Elger albuma – amely a Taschen új, izmusokat bemutató kismonográfia-sorozatának egyik első darabja – ezt a meglehetősen kusza művészeti mozgalmat mutatja be kiváló arányérzékkel, jól megválasztott művekkel és remek elemzésekkel. Aki a könyv olvastán leönt egy biciklit baracklekvárral, és kiteszi a háza elé, méltán kiálthatja ki magát dadaistának. Hogy a szomszédok mit szólnak majd, az más lapra tartozik.

Dietmar Elger → **DADAIZMUS**

Taschen – Vince Kiadó | 2006